

Oog in oog

Mama aait over Lotti's hoofd. 'Heb je je gummetje om je nek?' Lotti knikt, ook al is het niet nodig. Mama kijkt er immers zelf naar. 'Het is misschien toch beter als je niet naar school gaat vandaag.' Papa komt naast mama staan en legt een arm om haar heen. 'We hebben besproken dat we proberen alles zo gewoon mogelijk te laten zijn,' zegt hij zacht. 'Baboe is bij haar, het is niet ver naar school en de kinderen hebben goed geoefend.'

Mama knikt.

Snel springt Lotti van de veranda. 'Tot vanmiddag!'

Zo gewoon mogelijk, zei papa. Maar dit is in ieder geval niet gewoon: papa en mama die samen afscheid van haar nemen voordat ze naar school gaat. Het is net alsof papa en mama een donkere wolk boven haar hoofd zien hangen, die voor haar onzichtbaar is. Maar ze voelt hem wel; ook al is de lucht stralend blauw, zoals anders. Met baboe op haar hielen loopt ze de oprit af naar de straat. Die is nat en ruikt naar vochtig asfalt. Aan de overkant staat haar vriend de politieagent op wacht. Hij knikt haar ernstig toe. Ook voor hem is het geen gewone ochtend.

Lotti pakt baboes hand. Baboe zegt niks, maar geeft haar een kneepje. Al snel zijn ze niet meer de enigen op straat. Hoe dichter ze bij school zijn, hoe meer kinderen ze tegenkomen. Ook de grote kinderen uit de hogere klassen hebben vandaag een baboe bij zich. Als het geen oorlog was, had Lotti ook binnenkort alleen naar school gemogen. Maar nu is alles anders.

Op het moment dat Lotti de grote weg wil oversteken, klinkt er ineens een schel fluitje. Baboe trekt haar met een ruk terug op de stoep. Kinderen die op straat staan, springen opzij. Een meisje gilt. Wat gebeurt er? Waar kijkt iedereen naar?

Lotti draait haar hoofd en dan ziet ze het ook: een stoet Japanse soldaten op de fiets, zomaar uit het niets. Kleine, gespierde mannen. Ze dragen vreemde petten met flappen in hun nek. Door de schaduw van de klep kan Lotti hun gezichten niet zien. Ze hebben

soldatenschoenen aan en op hun rug hangt een geweer. Verder zijn ze helemaal bloot, op een lap aan de voorkant en één aan de achterkant na. Hun benen bewegen in hetzelfde ritme, terwijl ze bijna geruisloos voorbijfietsen – rakelings langs Lotti. Als bevroren staat ze op de stoeprand. Ze kan hun zweetlucht ruiken. Als de laatste soldaat voorbij is, trekt haar maag zich samen. Ze kan zich nog net op tijd bukken om in de goot over te geven.

Baboe legt een hand op haar rug en aait haar zachtjes. Met de andere haalt ze de schone zakdoek uit Lotti's roszak die ze er vanmorgen zelf in heeft gestopt. Daarmee veegt ze Lotti's mond af. 'We gaan naar huis,' zegt ze dan.

Lotti kan alleen maar knikken. Op de terugweg moet ze nog een paar keer stilstaan om over te geven. Maar het beeld van de kleine, gespierde mannen raakt ze niet kwijt.

Mama stopt haar in bed en baboe komt naast haar klamboe zitten. 'Rijem heeft je toch het verhaal van Garin en de monstervogel verteld? Ik vertel je hoe het verder met hem ging.'

Lotti klemt haar slaaprol met armen en benen tegen zich aan. Ze duwt haar neus in het ronde kussen en sluit haar ogen, terwijl baboe begint te vertellen.

Garin trok de wijde wereld in. Tijdens zijn reis at hij al het voedsel dat hij tegenkwam. Toen hij groot en sterk geworden was, kwam hij in een dorp dat verlaten leek. Omdat hij wilde kijken of er echt niemand was, wandelde hij heen en weer door het dorp. Toen hij voor de derde keer door de stille straten liep, hoorde hij zacht geklop. Op de zolder van een huis ontdekte hij een meisje, dat daar opgesloten was.

Omdat hij lenig was en slank, kon hij tussen de tralies door naar binnen glijpen.

“Wie houdt je gevangen?” vroeg Garin.

“Een reus die mensen eet,” antwoordde het meisje. “Je kunt maar beter maken dat je wegkomt, want volgens mij komt hij eraan!”

Maar Garin was niet bang. “Waar kan ik me verstoppen?” Het meisje duwde hem in een grote kist. Net op tijd, want hij voelde hoe de vloer trilde door de dreunende voetstappen van de reus.

“Ik ruik mensenvlees!” bulderde hij. “Waar is dat overheerlijke hapje?”

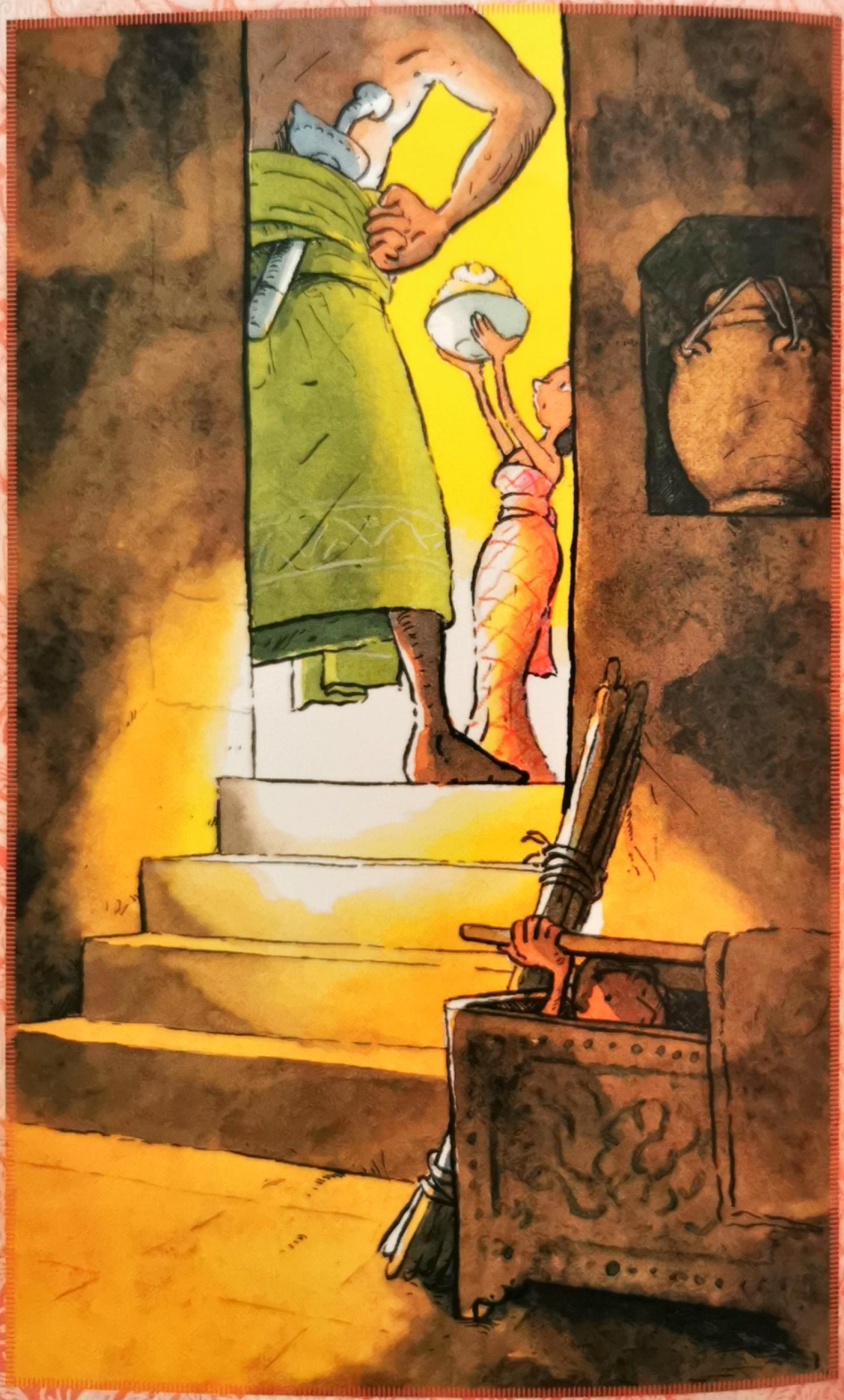
“U ruikt mij, heer,” zei het meisje dapper. “Kijk eens wat ik voor u gekookt heb.”

Ze zette hem een lekkere, geurige maaltijd voor.

De reus at en viel daarna in een diepe slaap. Het meisje opende de kist en liet Garin eruit.

“Vlucht, snel,” fluisterde ze.

Maar Garin wilde haar niet achterlaten. “Ik zal je bevrijden van dit monster!”

Toen bleek dat hij vastbesloten was, gaf ze hem een blaaspijp waarmee hij de reus kon doden. Hij ging naar buiten en wachtte tot het ochtend was. Toen de reus in de rivier ging baden, schoot Garin hem in zijn oog. Hij bleef staan wachten tot de reus omviel, maar dat gebeurde niet. De menseneter poedelde verder alsof er niets aan de hand was.

Garin sloop terug naar het meisje.

“Hoe kan dit?” vroeg hij.

‘Dan is het toch waar wat de reus altijd zei. Dat zijn leven in die pot daar zit. Hij zei dat hij onsterfelijk is, zolang die pot heel blijft.’

Garin wist wat hem te doen stond. Hij gooide de pot van de zolder op de stenen vloer van het huis, zodat die in duizend stukjes uiteenspatte. De reus stierf ter plekke.”